

ναυτῶν του ἀντιφάσεις περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, περὶ τοῦ ἀνέμου καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεώς του.

11ον) Ὅτι, γνωρίζων τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Πρεβέζης, ἔχων φορτίον συνιστάμενον ἀπὸ τρόφιμα (ἰσχυρότατον πολεμοφόδιον εἰς τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον τῆς Ἑλλάδος), παρεκτραπείς ἀπὸ τὸν πλοῦν του, μεταχειρισθεὶς δόλιον προσθήκην εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, εὔρεθεις εἰς καιρὸν νυκτὸς μὲ τὸ μέγα πανὶ κλεισμένον ἔμπροσθεν σχεδὸν τῆς εἰσόδου τῆς Πρεβέζης καὶ κατασχεθεὶς τόσον πλησίον τοῦ ἀποκλεισμένου τόπου, παρέβη προφανῶς τὸν ἀποκλεισμόν.

Δι' ὅλα ταῦτα λοιπὸν ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Ἐπειδὴ ὁ Ν. Ξίγκας, πλοίαρχος τοῦ αὐστριακοῦ τραβακόλου «Πέρον», ἀπεδείχθη παραβάτης τοῦ ἀποκλεισμοῦ, τὸ αὐστριακὸν τραβάκορον «Πέρον» μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ κατὰ τὸ φορτωτικόν του δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν πρώτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 69

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1022 πρόσκλησιν τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον, ἐπιγραμμένην εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Πόρου τῆς 23 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς συνοδεύεται ἐνταῦθα τὸ τριχαντήρι ἢ «Παναγία» τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δημητρίου Γαλάτου, Ποριώτου,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστοῦ Γεωργίου Καραμάνου πρὸς τὸν Προσωρινὸν Διοικητὴν τοῦ Πόρου τῆς 15 Φεβρουαρίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι τὴν 22 Ἰανουαρίου ἐπεσκέφθη εἰς Θερικὸν τῆς Ἀττικῆς τὸ τριχαντήρι τοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου, ὅτι τὴν 23 ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ Σύραν κ' ἐξ ἐναντίας ὑπῆγεν εἰς Εὐβοίαν κ' ἔστειλεν ἄνθρωπον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἠγόρασε προβιάς,

Θεωρήσασα τὴν ἐκ Πόρου ὑγειονομικὴν πιστοποιήσιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ τριχαντηρίου τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου τῆς 20 Ἰανουαρίου 1829, δι' οὗ φαίνεται ὅτι ἐφόρτωσεν ἀπὸ Πόρον λεμόνι 17.300 διὰ τὴν Σκιάθον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ εἰρημένου τριχαντηρίου Ἰωάννου Στρατῆ, Ποριώτου, τοῦ πλοιάρχου Γεωργίου Δ. Γαλάτου καὶ τῶν ναυτῶν του τῆς 25 Φεβρουαρίου 1829,

Θεωρήσασα τελευταῖον τὴν ἀπολογίαὶν τοῦ εἰρημένου πλοιάρχου τῆς 2 Μαρτίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίον Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἐν ᾧ τὰ ἔγγραφα τοῦ εἰρημένου τριχαντηρίου ἦσαν διὰ Σκιάθου, κ' ἐνῶ ὁ πλοίαρχός του Γαλάτης ἐπισκεφθεὶς εἰς Θερικὸν παρὰ τοῦ ἀποκλειστοῦ εἶπεν ὅτι ὑπάγει εἰς Σύραν, παρεκτραπείς τοῦ διάπλου του μετέβη εἰς Εὐβοίαν, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του ὁμολογίαν.

2ον) Ὅτι καὶ ὁ Γαλάτης καὶ οἱ ναῦταί του ὁμολόγησαν ὡσαύτως, ὅτι τὸ φορτίον των ἦτον 23 χιλ. λεμόνι, ἐνῶ ἡ ὑγειονομικὴ πιστοποίησις διαλαμβάνει 17.300.

3ον) Ὅτι καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦταί του ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμόν τῆς Εὐβοίας καὶ Ἀττικῆς, ὡς Ποριῶται κάτοικοι τοῦ Πόρου καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν.

4ον) Ὅτι θέλοντες νὰ δικαιολογήσουν τὴν εἰς Εὐβοίαν ἄφιξίν των, εἶπαν ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπάγουν εἰς Κούμην ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν καὶ διότι τοὺς ἐσάπη περὶ τὰς 7 - 8 χιλιάδας λεμόνι· ὅτι ἐπώλησαν εἰς Κούμην 14 - 15 χιλιάδας καὶ οὕτω πίπτουν εἰς τὴν περὶ τῆς ποσότητος τοῦ φορτίου ἀντίφασιν μὲ τὰ ἔγγραφα των.

5ον) Ὅτι καὶ ἂν ᾔθελεν ἀληθεύει ἢ παρ' αὐτῶν λεγομένη ποσότης τοῦ λεμονίου 23 χιλιάδας, τοῦτο τοὺς ἀποδεικνύει λαθρεμπόρους ἀκόμη καὶ εἰς τὰ τελωνιακὰ δίκαια, διότι μ' ἄλλον σκοπὸν βέβαια δὲν ᾔθελαν γράφειν εἰς τὸ δημόσιον ἔγγραφον ὀλιγώτερον φορτίον παρ' ὅσον εἶχαν.

6ον) Ὅτι δὲν ἀληθεύουν ὅσα λέγει πρὸς ἀπολογίαὶν του περὶ τοῦ ὅτι εἶναι ἐλευθέρα ἢ εἰς τὴν Κούμην εἰσαγωγὴ ζάχαρης, καφὲ καὶ λεμονίων, διότι μόνη ἡ ἐξαγωγὴ εἶναι συγχωρημένη.

7ον) Ὅτι ψεύδεται προφανῶς ὀνομάζων τὸν κατασχετὴν συκοφάντην, καθότι ὅσα ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ κατασχετὴς ἐπεβεβαιώθησαν ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ναυτῶν του, καθότι συμφωνοῦν ὅτι τοὺς ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Θερικόν, ὅτι ὠρκίσθησαν νὰ μὴν ὑπάγουν εἰς ἀποκλεισμένον τόπον καὶ ὅτι τὸ φορτίον των ἐπώλησαν καὶ ἠγόρασαν προβιάς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

8ον) Ὅτι τέλος πάντων Ἕλληνες ὄντες, κάτοικοι τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ἐγγράφων τῆς Ἐλ. Κυβερνήσεως καὶ γνωρίζοντες τὸν ἀποκλεισμόν, ὅχι μόνον εἰσῆξαν τὸ φορτίον των λεμόνια εἰς τὸν ἀποκλεισμένον τόπον, ἀλλὰ κ' ἐμπορεύθησαν μὲ τοὺς ἐχθρούς, καθότι ὁ πλοίαρχος Γαλάτης, κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, πωλήσας τὸ λεμόνι ἔστειλε διὰ ξηρᾶς τὸν σύντροφόν του Δ. Παπα Γιάννην εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅθεν ἠγόρασε προβιάς, τὰς ὁποίας κ' ἔχει πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ πλοιάριόν του.

Ὅθεν ἀποφασίζει:

1ον) Τὸ ἐλ. τριχαντήρι τοῦ Γεωργίου Δ. Γαλάτου, Ποριώτου, παραβάντος τὸν ἀποκλεισμόν, δημεύεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀνήκοντα μέτρα διὰ τὸ ὁποῖον ἐπραξαν ἔγκλημα μὲ τὴν παράβασιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὄντες ὁμογενεῖς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 70

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3478 πρόσκλησιν τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον, συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸν ἐλληνικὸν μαρτῆγον ἢ «Εὐ-αγγελίστρια» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Σκάρου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Γεν. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Δίμπη τῆς 4 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι, ἐπισκεφθεὶς εἰς Κούμην τὸν εἰρημένον μαρτῆγον, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἔγγραφα του ἦσαν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ εἶχε μέρος φορτίου σιτᾶρι καὶ κουκιὰ κρυμμένα μέσα εἰς κρασοβάρελα, ἐνῶ τὸ διαβατήριόν του γράφει χωρὶς φορτίον. Ἔτι δὲ ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ μαρτήγου, ἰδὼν τὸν ἀποκλειστὴν ὑπάγοντα εἰς ἐπίσκεψίν του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε μὲ τοὺς Δημογέροντας τῆς Κούμης, οἱ ὅποιοι ἐπρόβαλαν εἰς τὸν κατασχετὴν δύο χιλιάδες γρόσια διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν μαρτῆγον ἐλεύθερον,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ αὐτοῦ μαρτήγου τῆς 13 Φεβρουαρίου 1829, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον χωρὶς φορτίον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ εἰρημένου μαρτήγου τῆς 7 Μαρτίου 1829, ἡμέραν καθ' ἣν διευθύνθησαν τὰ ἔγγραφα πρὸς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου ὑπ' ἀριθ. 101,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ὑγειονομείου πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 104,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Ν. Σκάρου τῆς 14 Μαρτίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι κατὰ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα του ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ χωρὶς κανὲν φορτίον παρεκτράπη τοῦ διάπλου του καὶ ἀντὶ εἰς Σκόπελον ὑπῆγεν εἰς Κούμην, ὅπου κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἀπεβίβασε βαρέλια ἄδεια.

2ον) Ὅτι κατασχεθέντος τοῦ μαρτήγου μετὰ τὴν εἰς Κούμην ἀποβίβασιν τῶν